

„Örüljetek velem, mert megtaláltam elveszett bárányomat!” (Lk 15,6)

Az ókori Keleten a pásztorok a legelőről visszatérve megszámozták a juhokat, és ha csak egy is hiányzott, készen álltak keresésére indulni akár a pusztaságban vagy akár az éjszakában, csak hogy megtalálják az egyetlen elveszettet.

Ez a példabeszéd egy bárány elvesztéséről és megtalálásáról szól, előtérbe helyezve a pásztor szeretetét. A pásztor észreveszi, hogy hiányzik egy a bárányok közül, megkeresi, megtalálja, és a vállára veszi, mert legyengülhetett és megrémülhetett, talán meg is sérült, és nem képes követni a pásztort. Ő pedig visszaviszi, biztonságba helyezi, és végül örömeiben meghívja a szomszédait is, hogy együtt ünnepeljenek.

„Örüljetek velem, mert megtaláltam elveszett bárányomat!”

Ebben a történetben három visszatérő témát figyelhetünk meg, három tétben foglalhatjuk össze: eltéved, megtalál, ünnepel.

Eltéved. A jó hír az, hogy az Úr megkeresi azokat, akik eltévedtek. Gyakran tévedünk el a bennünket körülvevő különböző sivatagokban, amelyekben kénytelenek vagyunk élni, vagy amelyekbe belemenekülünk: ezek az elhagyatottság, a kirekesztés, a szegénység, a meg nem értés vagy a széthúzás sivatagai. A Pásztor ott is megkeres minket, és még ha mi szem elől tévesztjük is, Ő mindig megtalál minket.

Megtalál. Képzeljük el, ahogy a pásztor kétségbeesetten keres a pusztában. Ez a kép nagyon kifejező, és nagy hatással van ránk. Mélyen megértjük mind a pásztor, mind a juh örömét a találkozáskor, mert a bárány megmenekült a veszélytől, és újra biztonságra lel. Az isteni irgalom talál meg tehát.

Ünnepel. Összegyűjti barátait, hogy ünnepeljenek, mert meg akarja osztani örömét, ahogyan az a következő két példabeszédben is történik, az elveszett drachma példabeszédében és a

tékozló fiú apjának alakjában[1]. Jézus meg akarja értetni velünk, hogy fontos megosztani az örömet mindenkivel, mert ez megóv minket a kísértéstől, hogy megítéljük másokat. Mindannyian „megtaláltak” vagyunk.

„Örüljetek velem, mert megtaláltam elveszett bárányomat!”

Ez az életige felhívás a hálaadásra Isten mindannyiunk iránt személyesen megnyilvánuló irgalmáért. Az, hogy együtt örülünk, együtt ünnepelünk, az egységet fejezi ki, ahol nincs ellentét a „jó” és a „bűnösök” között, hanem mindannyian részesülünk egymás örömében.

Chiara Lubich így ír: „Először is arra hív bennünket, hogy megértsük Isten szeretetét és higgyünk benne. Hajlamosak vagyunk fontolgatni, méricskélgni, néha azt hisszük, hogy Isten szeretete is kimerülhet egy ponton, [...] Isten logikája más, mint a mienk. Isten mindig vár minket, sőt, határtalan örömet okozunk neki valahányszor, amikor visszatérünk hozzá, történjen ez akárhányszor is.”[2]

„Örüljetek velem, mert megtaláltam elveszett bárányomat!”

Néha mi lehetünk a pásztorok, egymás őrzői, akik szeretettel keresik azokat, akik eltávolodtak tőlünk, a barátságunktól, a közösségünktől; mi lehetünk, akik megkeresik a kirekesztetteket, az elveszetteket, a kicsiket, akiket az élet próbatételei a társadalom peremére szorítottak.

„Néhány diák csak ritkán jött el a tanórákra – meséli egy tanárnő. – A lyukas óráimon kimentem az iskola közelében lévő piacra, abban a reményben, hogy ott találkozom velük, mert hallottam, hogy ott dolgoznak, hogy keressenek egy kis pénzt. Egy nap végre meg is láttam őket. Nagyon meglepődtek, hogy személyesen mentem utánuk, mélyen megérintette őket, hogy ennyire fontosak az egész iskolai közösség számára. Így újra elkezdtek rendszeresen iskolába járni, és ez valóban ünnep volt mindenki számára.”

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Lk 15,8-10 és 15,11-32

[2] Chiara Lubich, Az élet Igéje, 1986. szeptember

forrás: fokolare.hu